

(Lézer)fényes újrázás

A Keep Floyd ing képviselőjében Tóth András gitárost kérdeztük a közös munkáról.

**Miért érezték úgy, hogy nem elegen-
dő a „szimpla” világítás a koncertje-
ikhez?**

Úgy gondoltuk, hogy a Pink Floyd zenéjéhez komolyabb látványvilágra lenne szükség. Próbálkoztunk ugyan mindenféle kisebb teljesítményű lézerrel, de ezek csak „házi” kísérletezések voltak, kevésbé látványos, kevésbé professzionális jelleggel. Ezért kerestük meg a Goldlaser csapatát. A koncert után pedig már ők kértek meg, hogy segítsünk feléleszteni a lézerszínház törekvéseit, „asszisztáljunk” a Fényszínház produkciójához élőzenei aláfestéssel.

A koncertnél megrendelőik voltak, itt pedig egyik „elemét” adják a produkciónak. Ez nem „visszalépés”?

Semmiképpen sem az. Ez számunkra is izgalmas – sikeres – kísérlet volt.

**A zenészeket nem zavarja a „jövö-
menő” fényugárakat a hangsze-
rek megszólaltatásában?**

A színpadról ebből alig lehet valamit érzékelni, mi nem ugyanazt látjuk, amit a közönség, így semmiképpen nem zavaró. Bár a planetáriumi koncerten, ahol a csillagvetítőhöz nagy sötétségre volt szükség, néha „vakon” kellett játszani, ami azért komoly kihívást jelentett, de megoldottuk.

Hogyan találták meg a formákat, játékokat?

A fényszínházi produkció teljesen Hermina fejből pattant ki, a koncepció is tőle származik. A korábbi koncertünkön aktívabban beleszólunk a megoldásokba: azok teljes mértékben a Pink Floyd világáról és az együttesünkről szóltak. Ez a produkció pedig sokkal inkább a tiszta fényekkel és a zenével akarja megszólítani a nézőket...

Kikből tevődik össze a közönségük?

Nagyon vegyes az összetétel. Természetesen sokan vannak, akik ezen a zenén nőttek föl, amikor a Pink Floyd a '70-es évek derekán fénykorát élte. De nagyon sok a fiatal is. Azt hiszem, az a kulcs, hogy vannak zenék, amelyek időállóak, kortalanok... – s ha már élő koncerteken nem is hallgathatók, de szerencsére számos zenekar van a világon, amely „újrajátssza” őket.

Fehéren... színesen...

Látványvadászat függőnyel, fénnel

Amíg a koncerteken tombol a rockzene komponált látvány, elvész a külvilág, mert a piros, zöld, kék fényekből lett alakok és alakzatok olyan gyorsan cikáznak, váltják egymást, hogy beleszédülve „fut” utánuk az agy, egy idő után még, ha akarná, sem tudná kihúzni magát az ember a hatás alól. Pedig csak a formák villódznak. Felveheti-e a versenyt ezzel a színpadi látványvilág?

A magyar szcenikusok sohasem dicsekedhettek azzal, hogy túlkölthetnének volna... ugyanakkor a közönség várta/várja a technikai varázst is. A kezdetekkor a színházi ezermester Telepi György is vetítéssel (a diaporáma elődjének is mondható ködfátyolképekkel) meg pirotechnikával (görögtüzekkel és másfajta tüzeskedéssel) próbált látványt teremteni, hiszen az olajmécsesekkel alig megvilágított, kopott vászonfalak nem sok gyönyörűséget kínáltak a szemnek. Azóta nagyot változott a világ, ám közben visszatértek a hajdani trükkök: a (rock)operák a legmodernebb vetítési technikákat hozták színre, de maradt a „tüzeskedés” is. Csakhogy ezek sem olcsó látványvadász „multságok”... A legegyszerűbb fotó kivetítése is jogdíjköteles azon túl, hogy kissé múlt idejű – az ani-

máció pedig amennyivel lenyűgözőbb, annál megfizethetlenebb. De kell a SZÍNvarázs...

A (magyar) színházcsinálók azonban mindig kreatívak voltak, génjeikben van a technikája a semmiből várat építésnek.

Az elmúlt szezonban sorozatban találkoztunk egy kellemesen egyszerű megoldással: fehér vásznak, selymek fogták körbe a játéktereket, s a semleges hátterek pillanatok alatt varázsolódtak el a legegyszerűbb reflektorok „művészi” fényei által. Volt, hogy végül csak ez a fényvarázs vitte közönségsikerre az elő-

„Ez történt Bécsben”

Fotó: Dobos Klára

Jelenet „A hang” című előadásból

adást, volt, mikor az ötletlenül kiaggatott, takarásként szolgáló fehér vászonfalak a rájuk vetített „művészi” sárgákkal és lilákkal nemcsak hogy nem tudták leplezni, de felerősítették a tervezői ötletelenséget...

Megjelentek azonban frappáns, hatásos megoldásokként is. Az Experidance és a békcscsabaj színház *A hang* című előadásában például Fekete Péter tervező és Egyed Zoltán szcenikus – önmagában megszokott – „függönyterét” sokszínűen használják: kötélakrobatikus munkaeszközei is lettek a függönyök, és az énekes-táncos revüképekben is változatosan funkcionáltak a színváltó selymek, akár úgy is, mint Ava Gardner hintája... A miskolci operafesztiválon az *Ez történt Bécsben* című új magyar operettben a teret sűrűn körbefogó, s azt tükrökkel is rafináltan variált fehér függönyfalat alakított ki a rendező, látványtervező Toronykőy Attila: a változatos megoldásokkal megvilágított függönyfal játékosan könnyed eleganciát adott az ifjú (17 éves!) szerző, Iván Sára operista egyetemisták előadta játékának.

M. G.